

Medlem havde Ret i sin Betragtning, at $\frac{2}{3}$ -Bestemmelsen bestod, saa maatte, efter denne Betragtning, lige saa godt Bestemmelsen om, at Understøttelsen ikke maa overstige 2 Kr. daglig, kunne tænkes at bestaa. Det, der ved Loven af 27. Oktober fastslaaes, er imidlertid udtrykkelig et procentvist Tillæg til de vedtægtsmæssige Understøttelser, og der er ikke i Loven indført nogen som helst Grænse for, hvor meget den vedtægtsmæssige Understøttelse kan forøges. Man har ikke den Gang tillagt det nogen Betydning, fordi de Understøttelser, der den Gang foresloges, var saadanne, at en Kollision som den, man nu har dvælet ved som betænkelig, ikke den Gang meldte sig. Arbejdsløshedsnævnet, som indstillede Loven af 27. Oktober 1917, rejste ikke Spørgsmaalet. Det er først nu, da Understøttelsesforhøjelserne er blevet saa betydelige, at der utvivlsomt kommer en Kollision frem, at man har ment det rigtigt at rejse Spørgsmaalet om Forholdet mellem Understøttelse og Lønning. Det har alle været enige om, og det er rigtigt, at hvis Ændringsforslaget under Nr. 2 skulde blive vedtaget i dette Ting, og derefter ogsaa tiltraadt i det andet Ting saa vilde jo dermed i alt Fald den teoretiske Strid mellem det ærede Medlem og mig være ganske ude af Verden.

Det ærede Medlem sagde, at han ikke byggede paa sit eget Skøn alene, men ogsaa paa Tilslutning af en Jurist. Jeg kan sige, at den Opfattelse, jeg har hævdet, er den, hvorefter saavel Indenrigsministeriet som Arbejdsløshedsinspektoratet har handlet, siden Loven af 27. Oktober 1917 blev givet, og at ingen har været i Tvivl om, at vor Opfattelse har været den rigtige. Jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem, naar han paaberaaber sig en Jurist, kan paaberaabe sig en fremragende Jurist. Men i saa Fald maa jeg sige, at vedkommende har været i samme Tilfælde, som den gode Homer ogsaa undertiden var. I dette Tilfælde har han hverken læst Bogstaven eller forstaaet Aanden.

Ordføreren (Dalsgaard): Den højtærede Minister var lidt ubillig, synes jeg, imod vort Ændringsforslag under Nr. 3, idet han erklærede det for fornuftstridigt eller noget lignende. Det er en lidt skarp Dom af Ministeren at fælde over et Ændringsforslag, der er stillet af et stort Flerstal af Udvalget. Jeg skal dog ikke lægge ham det saa meget til Last. Ministeren synes jo ikke om vort Ændringsforslag, og naar man ikke synes om et

Forslag, kan man undertiden komme til at bruge ikke vel overvejede Udtryk om det. Jeg føler mig saa meget mindre oplagt til at lægge noget særligt ind i denne Betegnelse, som den ikke rammer Fler-tallet, men i Virkeligheden Loven af 1914, thi deri var der en lige saa „fornuftstridig“ Bestemmelse, nemlig den om de $\frac{2}{3}$. Naar Lovgivningsmagten den Gang enstemmigt har ment, at det godt kunde gaa an at sætte en saadan procentvis Begrænsning for Understøttelsen i Forhold til Arbejdsfortjenesten, tror jeg ikke, det kan være helt ufornuftigt, at man nu gaar videre paa denne Vej. Men det undrer mig i Grunden, at Ministeren kan vedblive at fastholde sin stærke Modstand mod denne Bestemmelse, thi han erkender jo, at som vi nu har formet Ændringsforslaget, vil Bestemmelsen om Nedsættelse af Understøttelsen til $\frac{3}{4}$ af Arbejdsfortjenesten i alle de Tilfælde, hvor den kan komme til at genere — og de enkelte Grænsetilfælde, som Ministeren talte om der kan blive, kan der ogsaa blive nogle af, selv om Ministeren faar sit Forslag vedtaget ganske uændret —, slet ikke komme til at virke, idet vi for alle dem, som ikke faar over Minimumsunderstøttelsen, har indsat en glidende Skala, som synes mig ganske overordentlig praktisk, saaledes at jo mindre Arbejdsfortjenesten er, des mindre behøver man at sætte Understøttelsen ned under Arbejdsfortjenesten, blot at det bliver af væsentlig økonomisk Betydning for vedkommende atter at komme i Arbejde. Jeg synes, at det er en ganske fortræffelig Indretning, man her har foreslaaet sat ind i Lovforslaget. Naar Ministeren erkender, at i saa godt som alle Tilfælde, hvor Bestemmelsen om de $\frac{3}{4}$ kan komme til at genere, vil den ikke komme til at genere paa Grund af den Undtagelse, vi har indsat, og som i og for sig virker som en glidende Skala, der er meget heldigt indrettet, kan jeg ikke se, at der kan indvendes noget derimod. At Ministeren er saa forfærdelig meget imod Bestemmelsen om de $\frac{3}{4}$, skønt den — jeg havde nær sagt, *fordi* den — ikke kan komme til at genere noget-steds, begriber jeg ikke. Den kan jo efter Ministerens Opfattelse ikke komme til at genere dem, der er oppe paa de højere Understøttelser. Men jeg skal ikke forfølge dette Spørgsmaal længere. Jeg haaber, at Bestemmelsen vil blive vedtaget her, og jeg haaber ogsaa, at det andet Ting vil erkende, at det er en ganske fornuftig Bestemmelse. For øvrigt